

"Primul dintre mai mulți frați"

Miercuri, 24 octombrie 2007

Gili Cârstea

Lumea creștină s-a agățat cu disperare de unicitatea lui Hristos spre a respinge adevărul soliei îngerului al treilea. Începând din anii '50, teologia adventistă a urmat același drum, lucru care a dus la o completă pervertire a doctrinei sanctuarului – temelia credinței noastre.

Dacă Hristos a fost "unic" în sensul că El va fi pentru totdeauna singura ființă omenească în care s-a realizat unirea deplină cu Dumnezeu – acel special "Eu și Tatăl una suntem" – atunci sanctuarul nu a fost o pildă despre scopul lui Dumnezeu de a locui în fiecare ființă creată, iar Pavel bate câmpii cu insistența lui că noi suntem templul lui Dumnezeu.

Nu, Dumnezeu nu a susținut timp de milenii, cu eforturi fenomenale, adevărul sanctuarului ca el să fie o parabolă doar despre Mesia. Dacă El a fost unic, iar noi nu vom fi făcuți la fel ca El părtăși de natură divină, tot sistemul ceremonial, cu miliardele de jertfe animale și umane, a fost o risipă complet lipsită de sens. De ce să susții o ceremonie care arăta spre natura Mântuitorului în viitor, dacă ea nu este de niciun folos urmașilor Săi? Dacă Templul nu a fost "o pildă despre scopul cel veșnic al lui Dumnezeu de a locui în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om" (DA 161), ci doar o pildă despre scopul lui Dumnezeu cu Isus Hristos, atunci cu adevărat este inutil să ne agățăm de doctrina sanctuarului, în conflict permanent cu teologia creștină.

Renunțarea la acest punct fundamental al credinței noastre anulează complet singura rațiune a existenței acestei biserici, și ne expune fără niciun fel de protecție amăgirilor care au dus întreaga lume la picioarele acestui hristos ecumenic "unic."

Dacă Hristos este "unic," și deci singurul produs al doctrinei sanctuarului, diavolul triumfă în afirmațiile lui că legea este strâmbă, imposibil de respectat, și astfel trebuie să o păzească Hristos în locul nostru, deoarece doar Cei "unici" o pot respecta. Noi nu suntem unici, așa că să ne vedem de treabă și să punem mâna să reparăm această lume, dacă vrem să o ducem mai bine.

Este adevărat că Hristos a fost primul pământean în care s-a realizat scopul lui Dumnezeu, dar “primul” nu înseamnă nicidecum “unicul.” Hristos a fost făcut asemenea fraților Săi, doar ca frații Săi să poată fi făcuți asemenea Lui. Profeția spunea că El “va vedea o sămânță de urmași” (Isa 53:10), o recoltă din care El nu este decât “primul rod” și “primul dintre mai mulți frați,” așa cum magistral o spune Pavel:

“Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi-născut dintre mai mulți frați” (Rom 8:29).

Primul născut dintre mai mulți frați nu înseamnă “unic,” sau deosebit, diferit de ceilalți. Dacă Adam nu cădea în păcat, el urma să aibă fii și fiice, dar aceștia ar fi fost asemenea lui și nicidecum diferiți de el. Adam nu ar fi fost unic, ci doar capul, părintele familiei omenești. Tot astfel Hristos este Capul, Începătorul unei noi familii umane, oameni părtași de natură divină. Și primul și al doilea Adam au fost creați prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, printr-o naștere spirituală și nu firească. Dar ei nu sunt “unici,” diferiți de frații lor.

În timp ce întâietatea lui Hristos este neîndoielnică – și de aceea Se află acum unde Se află – unicitatea Lui este scuza omenirii de a nu accepta planul lui Dumnezeu și de a nu împlini scopul Lui. Pavel merge și mai departe cu acest concept al primatului lui Hristos printre oameni, afirmând că El este primul înviat dintre cei morți:

“El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea” (Col 1:18).

Pavel spune aici “întâietatea,” nu “unicitatea.” De ce oare?

Adam a îngropat omenirea, prin despărțirea de natura divină în Eden. Adam a murit, și a născut oameni morți spiritual. Pavel spune că din acest ocean de oameni morți, primul care a înviat a fost Hristos. (Evident, nu este vorba de învierea trupeză – pe aceasta au experimentat-o primii Moise, Lazăr – ci despre învierea din moartea spirituală, noua naștere din Dumnezeu). Când spunem că Hristos este “unic,” declarăm de fapt că nimeni nu va mai învia spiritual. Nu acesta este scopul diavolului, în lupta lui milenară de a ne despărți de Hristos?

La fel ca și Nicodem, care nu înțelegea nașterea din nou, savanții noștri de azi nu înțeleg scopul lui Dumnezeu, taina Lui (Apoc 10:7), și nici felul în care Hristos a împlinit, pentru prima oară de la căderea lui Adam, scopul lui Dumnezeu de a locui în făpturile Sale. Ei s-au resemnat cu explicația teologiei babiloniene despre unicitatea lui Hristos, aruncând la lada de gunoi adevărurile uimitoare care au făcut din noi un popor al vremii sfârșitului, cu o solie de har abundent către lume.

Planul de mântuire nu se poate încheia decât atunci când Dumnezeu poate face dovada că scopul Său a fost atins, iar “frații lui Hristos” au fost făcuți asemenea Lui. Sfinții ultimei generații vor fi făcuți părtași de natură divină, ca un efect al ștergerii păcatului din ziua ispășirii, devenind astfel, ca și Hristos, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Dacă “cei morți” despre care vorbește Pavel nu înviază, Hristos nu poate fi “cel întâi născut” dintre cei morți, și nici “cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Rom 8:29). Dar atunci când credem că El a fost “unic,” nu mai există nicio șansă de a înțelege că scopul lui Dumnezeu, realizat pentru prima oară în Hristos, este acela de a locui “în fiecare ființă creată.” Tot ce ne rămâne este umbrela înlocuitoare a mijlocirii lui Hristos, sub care ne complacem liniștiți în păcat, și de care am abuzat două milenii, pe care le-am putea numi pe drept mileniile rușinii. Au trecut două milenii, iar Hristos rămâne încă “singurul” născut dintre mai mulți frați, deși cerul dorea ca El să fie “cel dintâi” dintre mai mulți frați.

Tragedia adventismului este că acești “mai mulți frați” nu cred că pot fi făcuți asemenea Fratelui lor mai mare, fiind păcăliți de conceptul babilonian al unicității lui Hristos. Ei nu au “credița lui Isus,” și de aceea nu au nimic de spus lumii, nici despre taina lui Dumnezeu, nici despre Babilonul care stă gata să se prăbușească, deși pare tot mai înfloritor. Babilonul spiritual se închină acestui Hristos “unic,” fără să știe cine este cel ce s-a așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Marea strigare că Babilonul a căzut nu va putea fi dată decât atunci când va exista un popor făcut, asemenea lui Hristos, părtăș de natură divină, și care va demonstra că el a biruit exact așa cum a biruit Hristos, adică datorită Tatălui care locuia în El.

Doar atunci se va dovedi că Hristos a fost "primul" dintre mai mulți frați, și nu "unicul," așa cum crede biserica astăzi.